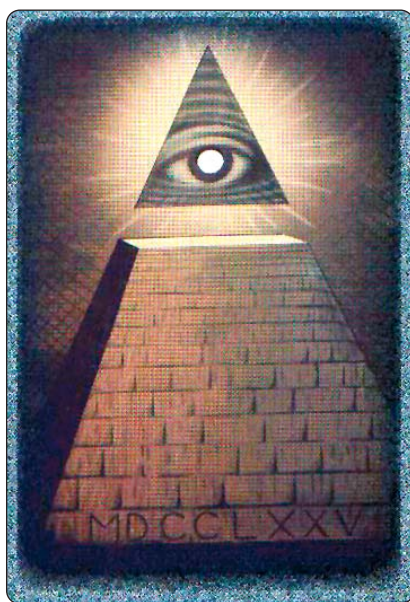

Космогонията на Свободните Зигари

Идеята за Бог като Велик строител на всички светове в светлината на новата научна парадигма. Светът на висшата реалност според теорията за торсионните полета на физическия вакуум.

За Масоните винаги е било и ще бъде най-важно разбирането, че всеки човек трябва да вярва в съществуването на едно върховно същество, което според културата и религията може да бъде визуализирано по различен начин. Редом с Библията на масата на майстора лежат Талмуда, Корана и всяка свещена книга на Братя, приети в храма. За разлика от религиозните обреди масонските ритуали не са преклонение пред едно определено божество, а проява на духовно откровение. Масонският ритуал е възплъщение на мита, чрез който човек се учи да живее духовно. За Масоните религията означава връзка с Твореца, абсолютната истина, доброто и красотата. Вероизповеданието на Свободния Зигар е в синхрон с вероизповеданието на другомислещите Братя Зигари. Общочовешкият духовен храм се гради върху мъдростта, силата и красотата. Според евангелието на

Масоните светът е една лъжа, в която всеки се труди по посока на самоусъвършенстването си.

През 1877 година Великият Ориент на Франция създава прецедент в масонския свят с решението си да заличи от своята конституция искането за вяра в Бог и в безсмъртието. Френските Франкмасони премахват следния текст: „...Франкмасонството има за принцип съществуването на Бога, безсмъртието на душата и солидарността на човечеството...“.

Останалите европейски Велики ложи реагират остро. На конгрес на германските Велики ложи на 10 юни 1878 година се приема следната декларация: „Съюзът на Франкмасоните не изисква от своите членове едно догматично определено изповядване на Бога и приемането на отделните Братя не е в зависимост от никое религиозно вероизповедание. Той съзнава, че хората според своята особеност и своето образование имат много различни представи за Бога, които могат да бъдат само несвършени образи на вечния дух“.

Франкмасонските символи и обреди биха били неразбираеми без Бог. Свещеният за Франкмасоните Нравствен закон се корени във вярата в Бога. Без идеята за Бога като Велик Архитект на Вселената идеалното стремление на Масонството би загубило своята сила и цел.

Скицирането на свободен мироглед в >>>

>>>

масонските Ложи превръща Франкмасона в творец мистик и метафизик. Юнг казва: „Мистикът творец открай време е кръст за църквата, но на тези хора човечеството дължи благодарност за най-добрите си постижения.“ По същество текстовете на масонските ритуали са интерпретации на мистични текстове. При словесния изказ в масонския ритуал на преден план минават символното значение на гумите. Голямата тайна на Свободното Зидарство е да откриеш смисъла на казаното, точно това те прави посветен.

Съвременната масонска космогония се базира на квинтесенцията на човешката мъдрост. Египетският жрец Хермес, наречен „Трисмегист“ (трижды велики), пръв обръща внимание върху единството на законите на Вселената. Той пръв назовава човека „микрокосмос“ и изказва идеята, че за да опознаеш Вселената, трябва първо да опознаеш себе си. Крилати са думите му: „Напълно правдоподобно, достоверно и действително е следното твърдение: това, което се намира горе, е аналогично на онова, което се намира

долу. И онова, което се намира долу, е аналогично на намиращото се горе. По този начин се осъществява чудото на единния предмет.“

В края на XIX век Елена Блаватска написва „Тайната доктрина“. Широкоизвестно е, че тя е членувала в смесена Ложа на Великия Ориент. Враговете на нейната теория са я обвинявали в „масонски екстремизъм“. В том първи – „Космогенезис“ – авторката прави анализ на древния ръкопис „Дзиан“ и подробно описва процесите на създаване на време, пространство и материя от „Абсолюта“, за което е било необходимо съществуването на вселенски разум. „Време не е имало, то почивало в безкрайните недра на продължителността. Вселенският разум не е съществувал, защото няма много ах-хи (небесни същества) да ги побере“. Блаватска казва: „Времето е само илюзия, създавана от последователните редувания на нашите състояния на съзнанието по време на странстванията ни във вечността“.

Постановката на науката по въпросите за мирозданието зависи от равнището на съзнанието на

учените през съответния период. В началото представата им би могла да се нарече „едноизмерна“. Гръцкият учен Клавдий Птолемей създава геоцентрична система и разработва математическа теория за движението на планетите около Земята. Тази представа би могла да се нарече „двуизмерна“. Представите на Коперник, Галилей и Джордано Бруно биха могли да се нарекат „триизмерни“.

В края на XVI век Франсис Бейкън провъзгласява новия научен принцип за експериментална проверка на всички теоретични положения. Всичко, което не се поддава на експериментална проверка, се отхвърля като ненаучно. А тъй като по онова време няма уреди, които дават възможност да се измерят душата, духът и съзнанието, те са отхвърлени като несъществуващи и ненаучни. Отхвърлят и Бога. В крайна сметка физиката се превръща в опора на грубо материалистичен, дори на атеистичен светоглед. Известно е обаче, че най-големите учени физици от миналото (Нютон, Фарадей, Кеплер, Максвел, Айнщайн, >>>

>>>

Шрьодингер, Хайзенберг и много други) са били дълбоко вярващи.

В края на XIX и началото на XX век класическата наука разглежда четири несвързани помежду си елемента: вещество, време, енергия и пространство, но в „Обща теория на относителността“ Алберт Айнщайн изказва схващането, че пространството и времето представляват единен континуум. Той обявява, че веществото и енергията са взаимно обратими и следователно не се различават помежду си. Така се появява идеята за четириизмерното пространство, което нашият разум за съжаление не може да асимилира.

През 1900 година Макс Планк стига до извода, че светлината не се изпуска непрекъснато, а дискретно – на кванти. Започват да наричат кванта на светлината фотон. Фотонът притежава едновременно качества на частица и вълна. Оказва се, че всички елементарни частици притежават едновременно качества и на вълни. Така с развитието на квантовата механика светът придоби качеството дуализъм.

В средата на XX век из-

следователите Идлис, Уитроу и Дике предлагат слабия антропен принцип: „За съществуването на Вселената е необходимо на определен етап в нея да се появят наблюдатели“. Според този принцип всеки квантов обект се намира в позиция на възможни състояния според съзнанието на наблюдателя. Оказва се, че реалността не е във физическия свят, а в света на съзнанието.

В края на XX век Джордж Бароу и нобеловият лауреат Франк Туплер формулират силния антропен принцип: „Съзнанието едновременно е цел и причина за това, Вселената да е именно такава, каквато я виждаме“, т.е. ние, хората, със съзнанието си създаваме нашата Вселена.

Според академик Григорий Грабовой: „Всички процеси, които се извършват около нас, са формирани на основата на колективното съзнание. Колективното съзнание е обединеното съзнание на всичко съществуващо и преди всичко на всички хора“.

Още през 1982 година академик Марков докладва пред Президиума на Академията на науките на СССР, че цялото заобикалящо ни пространство об-

разува информационно поле.

През април 1999 г. в Москва на международната конференция „Съзнание и физична реалност“ С. Репиев, доктор на биологическите науки, изнася доклад „Биологията – смяна на научната парадигма“. В него се казва: „Всеки обект, всеки организъм има физическа и енергополева структура. Енергополевата структура има информационна програма за развитието на организма. На принципа на холографията тя се съдържа в хромозомния апарат на полево равнище и може да се изкривява под влияние на различни фактори – закони, обичаи, знания, мисли“.

В края на XX век академик Генадий Шупов успява да реши система от уравнения, създавайки единна теория на полето. Самият Айнщайн посвещава на тази задача тридесет и пет години от живота си. Впоследствие единната теория на полето прераства в теория на физическия вакуум.

Според директора на Международния институт по теоретична и приложна физика академик Акимов: „Физическият вакуум е оставащото >>>

>>>

в пространството, когато от него се отстранят въздухът и всички без изключение елементарни частици. В резултат не се получава пустота, а своеобразна материя – прародител на всичко във Вселената, раждащо елементарни частици, от които после се формират атоми и молекули“.

Физичните свойства на тази среда са такива, че тя е вътрешно самокомпресирана. Сумата на положителните е равна на сумата на отрицателните заряди, лявото въртене се компенсира от дясното. Масата на покой на елементите е равна на нула. Тази среда е неутрална спрямо света на физическата материя, тя няма как да съобщи за съществуването си. В същото време еквивалентната ѝ плътност е колосална, т.е. „ние не сме концентрирана материя в тази среда, а мехури“.

Във вакуума се наблюдава явлението зараждане на веществото. В него „от нищото“ възникват електронно-позитронни двойки и това доказва, че съществува първородна среда, зараждаща материята.

Още преди 4000 години във ведическите източници се твърди, че съществува някаква среда, от която се ражда всичко и в която се връща всичко. Именно за тази среда говори Блаватска в „Космогенезис“.

Шупов успява да състави уравнения за шест от равнищата на реалността, само за седмото равнище – абсолюта – е получена неопределеност, която не позволява математически да се опишат свойствата на въпросното равнище.

Първите четири равнища на реалността образуват грубия физически свят – твърди тела, течност, газ и плазма. Останалите три образуват информационното поле на Вселената – физически вакуум, първични торсионни полета и абсолюта, които съставят така наречените „фин свят“, за който говорят агентите от различните религии. Техните свойства могат да бъдат съпоставени с Агни – огнената психична енергия, за която пише Елена Ръорих в „Агни йога“.

Академик Шупунов, един от ръководителите на Института по биосфера на Руската академия на науките, споделя: „Излиза, че

Вселената се състои от някаква субстанция, която не може да се нарече материална. Това е духовна субстанция с вълнова природа. Точно тя изгражда физическия свят“. Съвременната наука теоретично и експериментално е доказала, че извън пределите на физическия свят съществува още по-сложно организиран вълнов свят. В наше време за регистрация на биополевата форма се използват различни апарати с течнокристални датчици и апаратура, фотографираща по метода на Курлиан.

Когато на 55-годишна възраст академик Акимов отишъл в църква, за да се покръсти, свещеникът го попитал: „Наистина ли вярвате, че има Бог?“. Акимов отговорил: „Не, абсолютно точно знам, че Го има!“.

Но как Бог е създал света? Теорията за Големия взрив, създадена от академик Георгий Гамов през 1948 година, за съжаление се оказва само един мит. Съвременните научни постановки я отричат напълно, обръща се внимание на нови хипотези, една от които е създаването на света от светлина. >>>

>>>

Квазерите са бели космически гунки, в които би могла да е заложена информация за бъдещо мироздание. Както казва академик Шипов: „Абсолютното нищо твори едноствено плановете и замисли“. Възможно е Вселената да е започнала да се създава от „абсолютното нищо“ преди приблизително осемнадесет милиарда години. Всичко е започнало от гигантски вихри на първични торсионни полета. Според академик Юзвизин първичните торсионни полета представляват информационен вакуум. Те имат безкрайно висока скорост на разпространение. Така се е създавало информационното поле на Вселената, или така нареченият „фин свят“ на свръхвисоки скорости. Бихме могли да го наречем „свят на идеалната информация“.

Можем да предположим, че Бог създава съзнанието и информационния свят от Светлина с торсионна природа. Възможно е в резултат на забавяне информационните потоци да са започнали да се превръщат в енергийни. Когато информационните вълни

на Светлината, носещи информация, забавят скоростта си до 299792 км/сек, Светлината придобива електромагнитна природа. Нашата Вселена се оказва разделена от скоростната бариера на два свята: на досветлинните скорости (свят на енергиите) и на свръхсветлинните скорости (информационен свят), които съществуват едновременно и съвместно, но в същото време нямат съприкосновение. Границата им на разделяне е третият свят, този на светлинната скорост, който едновременно е и техният „комуникационен мост“. От своя страна светлинната енергия чрез забавяне е преминала в елементарни частици на веществото, от каквито е изграден познатият ни физически свят. Така се е образувала водородна плазма, родили се протозвезди. Първата протозвезда се е формирала в продължение на приблизително 2500 земни години.

Според съвременните представи елементарните частици трябва да се разглеждат като ефимерни концентрации на енергия, които по удивителен

начин съчетават в себе си едновременно корпускулярни и вълнови свойства. Айнщайн казва: „По своята природа елементарните частици на материята представляват концентрации на електромагнитно поле. Всички форми на материята представляват светлинни вълни в движение“.

В своя „Трактат за цветовете“ Масонът Йохан Волфганг Гьоте казва: „Светлината ръководи физиката, логиката, етиката, висшите невидими енергии, които могат да мислят“.

Учените приемат, че създаването на Вселената се е осъществило по определена програма, заложена в абсолюта (висша форма на саморазвиващата се, осъзнаваща себе си информация, свръхсъзнание). Абсолютът, съдържащ в себе си план-замисъла за сътворяване на Вселената, е наречен от Масоните Велик Архитект. Тази представа е универсална и уникално непреходна. Тя се вписва по свършен начин в съвременните научни представи за космогенезиса.

**Бр. Петко Гайтанджиев, 2°
Ложа „Заря“**